

Time gennem en fuldkommen livløs Stenørken, i den samme ensformige Stilhed; og det er jo virkelig lidt af en Gaade, hvorledes noget saa negativt som det, at man ingenting hører, kan virke saa stimulerende paa Menneskers Tanke- og Følelisesliv. Eller hører man maaske noget alligevel? Har de troende i en vis Forstand Ret, naar de taler om noget »hinsides Erkendelsen«? Findes der i Verdensrummet Lydsvingninger, der ikke kan opfattes af det legemlige Øre? Det, vi kalder for Død, er det maaske blot en anden Slags Liv, der alene aabenbarer sig for »Sjælens« vakte Sanser? Jeg kan huske, at en af de Præster, der forleden talte ved Faders Kiste, kaldte Stilheden i Naturen for Guds Stemme, og han forklarede hermed, hvorfor de gamle Profeter i Tvivlens og Afmagtens Øjeblikke søgte ud i Ørkenens Ensomhed. Der er vel den Sandhed i alt dette, at man paa saadanne Steder ved en eller anden Slags Sansebedrag føler Verdens Grænser udvides, baade op- og nedefter, paa samme Maade som Tingenes Omrids forstørres for os, efterhaanden som vi stirrer paa dem, og tilsidst flyder ganske ud. Forøvrigt — denne Forestilling om et andet Liv er jo slet ikke særlig kristelig; den fandtes jo til alle Tider og hos alle Folkeslag og er vel et Udtryk for den »*horror vacui*«, som allerede Oldtidens Fysikere tillagde alt det skabte. — — — Du maa undskylde mig; men jeg blev